

GÂNDURI CREȘTINE
FOAIE PAROHIALĂ DE MISIUNE ȘI CULTURĂ

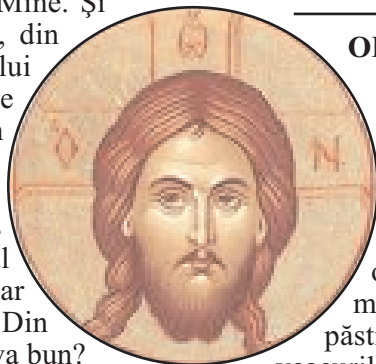
DUMINICA I DIN POST, A ORTODOXIEI
MEDITAȚII EVANGHELICE

TEXTUL
SFINTEI EVANGHELII

“ În vremea aceea a vrut Iisus să meargă în Galileea și a găsit pe Filip și I-a zis : Vino după Mine. Și Filip era din Betsaida, din orașul lui Andrei și a lui Petru. Filip a găsit pe Natanail și i-a zis : Am găsit pe Acela despre care a scris Moise în lege și au scris proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret. Iar Natanail i-a zis : Din Nazaret poate să fie ceva bun?

Și Filip i-a răspuns : Vino și vezi. Iisus a văzut pe Natanail venind către Dânsul și a zis despre el : Iată cu adevărat israelitean în care nu este vicleșug. Natanail l-a întrebat : De unde mă cunoști ? Iar Iisus, răspunzând , i-a zis: Mai înainte ca Filip să te cheme, te-am văzut când erai sub smochin. Răspuns-a Natanail și i-a zis : Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel. Răspuns-a Iisus și i-a zis : Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Mai mari decât acestea

vei vedea. Apoi i-a zis : Adevărat, adevărat Vă spun că de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului. “(Ioan 1,44-51)

ORTODOXIA

În duminica întâia din postul Sfințelor Paști prăznuim Duminica Ortodoxiei. Biserica noastră se numește ortodoxă, sau drept-măritoare, pentru că a păstrat de-a lungul veacurilor adevărurile de credință în chip desăvârșit, prin Iisus Hristos, fără schimbare sau adăugire de către Sf. Apostoli și de urmașii lor legitimi.

Biserica a rânduit să se citească în această duminică acest text evanghelic (Ioan 1, 44-51), în care se vorbește de spre chemarea la apostolie a celor doi Apostoli- Filip și Natanail. Natanail rămâne uimit de cuvântul lui Iisus – că “l-a văzut mai înainte de a fi fost chemat de Filip“ și

declara : “ Învățătorule, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel”(Ioan1, 40). Drept răspuns

Iisus îi spune că va avea prilej de acum să vadă lucruri mai mari.

Este textul cel mai potrivit pentru duminica de azi, în care prăznuim biruința Sfințelor Icoane, după cuvântul lui Iisus “ de acum veți vedea cerul deschizându-se “.

Într-adevăr, prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, cerul – închis în urma neascultării lui protopărinților noștri din rai – s-a deschis acum din nou și Icoana creștină, reprezentând pe Hristos, este o fereastră deschisă a minții noastre spre cerul lui Dumnezeu.

Adevărul creștin al cinstirii Sfințelor icoane îl constituie însăși întruparea Fiului lui Dumnezeu. El s-a făcut om, rămânând în același timp Dumnezeu adevărat și prin aceasta a devenit accesibil cunoașterii și cinstirii de către noi.

El este “ Chipul văzut al Tatălui celui nevăzut. El s-a arăta la înfățișare ca un om, smerindu-se pe Sine“ (Filip 11,7-8). Așadar există o strânsă legătură între icoană și întrupare - întruparea dovedește posibilitatea icoanei (așa cum o fotografie dovedește existența persoanei). In Vechiul Testament era porunca așezării de simboluri sfinte – chipuri de heruvimi - în Cortul mărturie unde se afla Chivotul legii (Ieșire 25, 18-21). Aceleași simboluri se aflau și în Tem-

plul lui Solomon.

Icoana este un ajutor în împlinirea adevăratei pocăințe – credinciosul simte prin icoană, în chip tainic, prezența nevăzută a lui Dumnezeu. Icoanele le avem în minte și în inimă. Ele împodobesc bisericile, înfrumusețează casele creștinilor, făcând o a doua biserică. Ele poartă gândurile creștinilor de la cele trecătoare la cele veșnice, de la păcatele urâte la virtuțile creștine. Ele sunt ferestre deschise spre cer ale sufletelor noastre, fac parte din credința noastră ortodoxă.

Această credință ortodoxă este flacăra spirituală care vine de la Hristos prin Sf. Apostoli. Noi, creștinii ortodocși, suntem moștenitorii credinței curate, așa cum a fost propovăduită de Mântuitorul și de Sfinții Apostoli. Acest privilegiu este legat de datoria de a face să strălucească credința ortodoxă prin viața noastră personală.

Trebuie să devenim creștini adevărați : “ Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând ei faptele voastre cele bune să preamărească pe Tatăl Vostru cel ceresc “ (Matei 5, 16). Acestea sunt cuvintele Mântuitorului și aceasta este obligația pe care ne-o impune “ Duminica Ortodoxiei“.

Pr. Ion Cârciuleanu

PĂRINTELE TEOFIL PĂRĂIANU

Părinte, sunt unii tineri care au plecat de la Ortodoxie pentru că nu au înțeles-o. Vă rugăm să ne spuneți pe ce ne bazăm când afirmăm că Ortodoxia este (cea mai) adevărată, și cum ați convinge un tânăr să urmeze Ortodoxia dacă nu o cunoaște?

• Ortodoxia n-o poți cunoaște din cărți, Ortodoxia se întrupează în noi. Totuși, dacă e vorba de avantajele Ortodoxiei, raportată la credințele la care au trecut cei care au părăsit Ortodoxia - necunoscând-o pentru că n-au trăit-o - putem să le spunem că noi, în Ortodoxie, afirmăm toate adevărurile de credință din care cei care sunt de alta credință își fac temeiul existenței lor. De pildă:

- bapțiștii insistă foarte mult pentru botez. Și noi spunem: "Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor";
- adventiștii își fac un punct de credință, sau se definesc prin a doua venire a Domnului Hristos. Și noi spunem: "Și iarăși va să vină cu slavă, să judece viii și morții";
- pentecostalii insistă asupra darurilor Rusaliilor. Și noi credem în darul iertării păcatelor, care vine prin Duhul Sfânt, în celelate daruri ale Rusaliilor, dar nu ne definim prin aceasta;
- martorii lui Iehova se afirmă mereu ca martori ai lui Dumnezeu. Noi suntem mai mult decât ei martori, pentru că mărturisim întruparea Fiului lui Dumnezeu și sărbătorind-o la Bunavestire și la Crăciun, mărturisim jertfa Mântuitorului nostru Iisus Hristos sărbătorind-o în Vinerea Mare și la toate liturghiile, mărturisim învierea Domnului Hristos sărbătorind-o la Sfintele Paști, în toate duminicile și la toate liturghiile, mărturisim înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos sărbătorind-o la înălțare și la toate liturghiile, mărturisim pogorârea Duhului Sfânt sărbătorind-o la Rusalii și la toate liturghiile, așa încât noi suntem mai martori decât

Martorii lui Iehova. numai că la noi toate sunt egale. Noi nu ne definim nici prin faptul de a fi martori, nici prin faptul de a aștepta a doua venire, nici prin faptul de a fi creștini după Evanghelie, ci la noi toate, toate sunt egale. Pentru că suntem ortodocși, toate le afirmăm cu aceeași importanță și cu aceeași egalitate. Apoi, noi avem conștiința că-i slujim lui Dumnezeu și prin faptul că suntem cinstitori ai Maicii Domnului. Or, cei care au alte credințe, în general nu sunt cinstitori ai Maicii Domnului, socotind pe Maica Domnului ca o femeie ca toate femeile. Nouă ni-i și groază să ne gândim la așa ceva, pentru că dacă Domnul Hristos este Fiul lui Dumnezeu, care S-a făcut om, apoi mama Lui nu-i o femeie ca toate femeile, mai ales că îngerul binevestitor a spus: "Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău" (Luca 1, 28). La fel a spus și Sfânta Elisabeta; o femeie care ridica glas din popor, la fel, a cinstit pe Maica Domnului.

Ca urmare, noi avem niște avantaje, niște lucruri pe care dacă cei care au părăsit credința noastră le-ar fi cunoscut, n-ar fi avut nici un motiv să caute în altă parte credința.

PREOT ALEXANDER SCHEMANN CANONUL CEL MARE AL SFÂNRULUI ANDREI CRITEANUL

La începutul Postului Mare, ca un “debut” al acestuia, ca un “acordaj” înainte de “armonia” deplină, găsim Marele Canon de pocăință al Sfântului Andrei Criteanul. Împărțit în patru părți, este citit la Vecernia cea Mare, în serile primelor patru zile ale Postului. Canonul poate fi cel mai bine descris ca o plângere de pocăință care ne vorbește despre proporțiile și adâncimea păcatului, tulburând sufletul cu jale, căință și nădejde. Cu o măiestrie unică, Sfântul Andrei împletește marile teme biblice -

Adam și Eva, Raiul și căderea în păcat, Noe și Potopul, David, Pământul făgăduinței și, în cele din urmă, Hristos și Biserica - cu mărturisirea păcatului și cu pocăința.

Evenimentele istoriei sfinte sunt dezvăluite ca evenimente ale vieții mele, faptele lui Dumnezeu din trecut ca fapte îndreptate spre mine și mântuirea mea, tragedia păcatului și a trădării ca drama mea personală.

Viața mea îmi este prezentată ca o parte a luptei mărețe și atotcuprinzătoare dintre Dumnezeu și puterile întunericului care s-au răzvrătit împotriva Lui.

Canonul începe în aceasta nota foarte personală:

“De unde voi începe a plânge faptele vieții mele ticăloase? Ce începere voi pune, Hristoase, tânguiri acesteia de acum?”

Unul după altul păcatele mele sunt dezvăluite în legătura lor profundă cu drama continuă a relației omului cu Dumnezeu; istoria căderii omului în păcat este istoria mea:

“Râvnind neascultării lui Adam, celui întâi zidit, m-am cunoscut pe mine dezbrăcat de Dumnezeu și de împărăția cea vecuitoare și de desfătare, pentru păcatele mele“.

Am pierdut toate darurile dumnezeiești:

“Întinatu-mi-am haina trupului meu și mi-am spurcat podoaba cea după chipul și după asemănarea Ta, Mântuitorule.

Întunecatu-mi-am frumusețea sufletului cu dulcele poftelor, și cu totul, toată mintea, țărână mi-am făcut“. Astfel, patru seri, cele două cântări ale Canonului îmi amintesc iară și iară istoria duhovnicească a lumii, care este și istoria mea.

Mă “ispitește” cu întâmplările și faptele hotărâtoare ale trecutului a căror semnificație și putere sunt oricum veșnice, pentru că fiecare suflet omenesc - unic și de neînlocuit - se mișcă, ca să spunem așa, către aceeași dramă, se află față în față cu aceleași dileme fundamentale, descoperă aceeași ultimă realitate.

Exemplele scripturistice sunt

mai mult decât simple “parabole” - așa cum mulți oameni cred - și care găsesc deci acest Canon prea “istovitor”, prea încărcat cu nume și întâmplări ne semnificative! De ce să vorbim, se întreabă ei, de Cain și Abel, de David și Solomon, când ar putea fi mult mai simplu să spun: “Am păcătuț”? Ceea ce ei nu înțeleg, totuși, este că simplul cuvânt păcat în tradiția biblică și creștină are o încărcătură pe care omul “modern” este, pur și simplu, incapabil să o cuprindă și care face ca mărturisirea păcatelor sale să fie ceva foarte diferit de adevărata pocăință creștină.

Rolul și scopul Canonului cel Mare este să ne descopere păcatul și, astfel, să ne conducă spre pocăință; să descopere păcatul nu prin definiții și înșuruii ale faptelor noastre ci printr-o adâncă meditație asupra măreței istoriei biblice, care este, cu adevărat, o istorie a păcatului, a pocăinței și a iertării.

Aceasta meditație ne duce într-o cultură duhovnicească diferită, ne ispitește cu o viziune total diferită asupra omului, asupra vieții sale, asupra țelurilor și motivațiilor sale. Ea reface în noi spațiul spiritual fundamental în cadrul căruia pocăința devine din nou posibilă.

Când auzim de exemplu:

“Nu m-am asemănat, Iisuse, dreptății lui Abel. Daruri primite nu ți-am adus ție nici odinioară, nici fapte dumnezeiești, nici jertfă curată, nici viață fără prihană”, înțelegem că istoria primei jertfe (cea a lui Cain și Abel - n.tr.), atât de lapidar amintită în Biblie, ne descoperă ceva esențial despre propria noastră viață, despre însăși ființa umana. Înțelegem că, înainte de toate, păcatul este respingerea vieții ca ofrandă sau jertfă adusă lui Dumnezeu sau, cu alte cuvinte, păcatul este respingerea sensului divin

al vieții, deci, acel păcat este, la originile sale, deviația iubirii noastre de la țelul sau final.

Aceasta este descoperirea care face posibilă mărturisirea a ceva ce este atât de profund îndepărtat de experiența “modernă” a vieții și care acum devine atât de adevărat din punct de vedere “existențial”: “Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus întru mine trup și oase, și suflare de viață! Ci, o, Făcătorul meu, Mântuitorule și Judecătorule, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc”.

Pentru a fi ascultat cum se cuvine, Canonul cel Mare presupune, desigur, cunoașterea Sfintei Scripturi și priceperea de a pătrunde înțelesurile Canonului. Dacă astăzi atât de mulți oameni îl consideră plicticos și fără sens, aceasta e din cauza credinței lor, care nu se mai hrănește din izvorul Sfințelor Scripturi care, pentru Părinții Bisericii, erau izvorul credinței.

***

Trebuie să învățăm din nou cum să intrăm într-o lume ca aceea descoperită de Biblie și cum să trăim în ea; și nu există o cale mai bună către aceasta lume decât Liturgia Bisericii, care nu reprezintă numai transmiterea unor învățături biblice, ci tocmai descoperirea felului biblic de viață.

Calatoria Postului începe astfel cu o reîntoarcere la “punctul de plecare” - lumea Creației, Căderii și Răscumpărării, o lume în care toate lucrurile vorbesc de Dumnezeu și reflectă slava Sa, în care toate întâmplările sunt îndreptate spre Dumnezeu, în care omul gasește adevărata dimensiune a vieții sale și, având temelie în aceasta, face pocăință”.

MINUNEA DIN INSULA KEFALONIA

Pe 15 August, o mulțime de șerpi se adună în una din multele biserici din insula Kefalonia (biserica Lagouvarda,

s a t u l Markopoulo, Grecia) și se opresc la icoana Fecioarei Maria. Specia de șerpi, Telescopus fallax, este în general agresivă și nocturnă, iar veninul lor poate ucide rapid o șopârlă, în timp ce asupra omului poate produce neplăceri timp de minim 3 ore (sub formă de dureri locale, amețeli etc).

După ce se termină slujba se retrag și revin la comportamentul lor normal. Șerpii au o cruce pe cap, ca semn distinctiv (parcă amintește de minunea săvârșită de Moise în pustie) și se pare că ies de sub rocile ce susțin turnul clopotniței, apoi urcă până sus și coboară în biserică prin orificiile special create pentru acționarea clopotelor.

Fiind sărbătoare, clar că biserică nu este goală. Cu toate acestea, șerpii nu se tem și nici nu fac vre-un rău. Bătrânii insulei spun că minunea a avut loc pentru prima dată în momentul în care acest ținut

a fost atacat de pirații lui Barbarossa în 1705.

Maicile vechii mănăstiri s-au rugat Fecioarei Maria să fie transformate în șerpi, pentru că astfel să nu fie capturate și să apere în același timp mănăstirea. Rugăciunile le-au fost ascultate și a avut loc miracolul. Pirații au fost înmărmuriți la priveliștea ce le se deschidea în fața ochilor: șerpi pe podea, pereți și icoane, renunțând astfel la planul lor de invadare.

Dacă și noi uităm uneori să ajungem la ziua cuiva drag (însă șerpii nu uită de 15 August), ce să mai spunem de faptul că acest lucru se petrece de câteva generații...recunoaștem că avem de a face cu un miracol.

În plus cu excepția perioadei cuprinse între 6 și 16 August această specie de șerpi nu este de găsit pe insulă.

Localnicii îi așteaptă în fiecare an, deoarece în singurii ani în care nu au apărut, 1940 și 1953, au fost grei pentru insulă - al doilea război mondial, respectiv un puternic cutremur.

Mai mult, oamenii îi iau cu mâinile goale și îi pun pe corp cu speranța că până la următoarea întâlnire vor avea parte de un an bun.

UN MODEL DE INTERPRETARE SIMBOLICĂ

Prof. Univ.Dr. Codrin Liviu Cuțitaru

Auzim adesea, ne repetăm noi înșine faptul că Dumnezeu ne privește, mereu și, mai ales, pretutindeni. „Privirea lui Dumnezeu” însă poate fi interpretată și altfel decât în registrul unilateral al unei permanente supravegheri.

În mod deosebit, în “privirea lui Dumnezeu”, putem distinge mesajul subliminal al unui cutremurător optimism. O pildă din Matei (19:16-30) îmi revine frecvent în minte ca argument al observației de mai sus. De Iisus se apropie un tânăr bogat, care îi cere sfatul (suprem) al mântuirii. Spre întristarea lui, află că salvarea nu îi va veni din respectarea cu strictețe a regulilor, ci din renunțarea la cele lumești. Bărbatul pleacă apăsător, întrucât averile sale sînt uriașe. Atunci Domnul amintește ucenicilor, moralizator, că mai lesne îi va fi cămillei să treacă prin urechile acului decât bogatului să intre în împărăția lui Dumnezeu. Discipolii se îngrozesc, întrebînd atunci: “Dar cine poate să se mîntuiască?” Răspunsul și atitudinea lui Hristos sînt neașteptate.

Iată ce consemnează, atent, evanghelistul: “/.../ Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sînt cu putință”. De ce “privind la ei”, m-am întrebat întotdeauna? Un detaliu comportamental suplimentar, mi-am zis, care nu poate fi gratuit, mai ales că autorii Evangheliilor

par în general reticenți să observe gestica Mîntuitorului.

Se află în această “privire” aruncată deodată ucenicilor deznădăjduiți o întreagă istorie spirituală, nescrisă în Biblie, dar presupusă în meta-textul său parabolic. Ea cuprinde sensul absolut al optimismului creștin tradițional. “Ceea ce nu este cu putință la om este cu putință la Dumnezeu”.

Mîntuirea reprezintă astfel un act de transcendență divină și nu doar de efort personal. Absurditatea și ilogicalul umanității se dizolvă în infinitul atoccuprinzător al prezenței lui Dumnezeu. Cuvintele nu puteau fi spuse de Iisus decât cu privirea întoarsă spre ucenici. Fără intervenția directă, nemediată a Creatorului, creatura își pierde identitatea, reîntorcîndu-se în increat.

Mai mult, se sugerează aici un lucru fundamental (teoretizat de altfel amplu în scrierile teologice ulterioare) – nici un efort uman benefic, oricît de nesemnificativ, nu se derulează în plan strict personal, ci pe fundalul (discret) al unei proiecții în necuprinsul divinității. Sprijinul tacit al lui Dumnezeu devine condiția sine qua non a oricărui progres spiritual.

Limitele condiției noastre (invoicate atît de frecvent ca motivație a multiplexelor „neputințe”) își pierd conturul în nelimitarea prezenței demirugice. Forța (vizibilă) a celui finit vine, în fond, din puterea (invizibilă) a Celui infinit. Astfel, pe un fragment infinitezimal de text, se presupune existența unei întregi lumi. Lucru, să admitem, absolut impresionant.

DUMINICĂ , 8 martie 2009 la ora 17,30
la biserica noastră va avea loc în sala de conferințe
o seară de:

„CONVORBIRI SPIRITUALE“.

Tema :

„ Valorile credinței ortodoxe“.

Invitatul serii :

Preacuviosul Părinte Iustin Neagu,
preot de caritate la Spitalul „Socola“.

Vor mai lua parte la Pr. Lect. Dr. Adrian Dinu,
Pr. Ioan Cârciuleanu, Pr. Mihai Manolică și Pr. Mircea Stoleriu
Corul tinerilor va susține un concert cu cântări din
perioada postului.

În săptămâna întâia din Postul Mare după obișnuita rânduială s-a citit în biserici „Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul“.

În biserica noastră răspunsurile au fost date de corul tinerilor care a cântat după partitura preotului compozitor Mihail Berezovschi.

Mulțumim celor care au colaborat la apariția revistei noastre parohiale :
Emil Stoleriu, Raluca-Petronela Căuleț, Nicu- Marius Constantinesacu,

Oana Terinte, Mihai Hrib, Lorena- Elena Sirițianu

Așteptăm să ne trimiteți materiale spre publicare pe adresa:
revista@admd.info.

Vă invităm să vizitați pagina de internet a Parohiei noastre la
adresa : <http://admd.info>